

PISMO BOLNIKOM

OB SVETOVNEM DNEVU BOLNIKOV

11. februarja 2017

Dragi bratje in sestre v Kristusu – MIR IN DOBRO!

Namenoma sem vas v pozdravu vse nagovoril kot brate in sestre. Zakaj? Zato, ker če rečemo, da smo vsi bratje in sestre med sabo, pomeni, da imamo vsi enega Očeta – nebeškega Očeta. In mi vsi smo njegovi ljubljene otroci, nad katerimi ima Oče posebno veselje, usmiljenje ter ljubezen. Zakaj vam želim to dopovedati ravno ob letošnjem svetovnem dnevu bolnikov, ki ga tako kot vsako leto obhajamo 11. februarja, na god lurške Matere Božje, tokrat že 25. leto? K temu me spodbuja naslov poslanice z naslovom *Čudenje nad Božjimi deli: Velike reči mi je storil Vsemogočni*.

Pa tudi zato, ker včasih, ko pride kakšna preizkušnja, bolezen, trpljenje ali bolečina, morda nekoliko pozabimo na to, teže začutimo Božjo bližino, ljubezen in težko opazimo Jezusovo roko, ki nas dviga v Očetovo naročje. Pa vendar vam povem – še posebej vsem, ki trpite na duši ali telesu, da Bog nikogar ne pusti samega. Trpljenje, križ tudi nikoli ni kazen. Je bil morda Jezusu naložen križ za kazen, ker je kaj narobe naredil? Seveda ne! Ampak ker preko križa prihaja na ta svet odrešenje za mnoge ljudi.

Dragi preizkušani bratje in sestre. Vsak križ, solza, bolečina, ki jo darujete za drugega ali Bogu kot svoj dar in žrtev, je znamenje ljubezni, ki jo imate do svojih bližnjih in do Boga. In to je tisto, kar je velikokrat premalo cenjeno. Ljudje pravijo, da ni več čudežev, jaz pa vam pravim: pogledajte ljudi, ki kljub trpljenju, bolezni, križu in bolečinam ohranijo vero, zaupanje, ljubezen. To je nekaj nadnaravnega, to je pravi čudež. Kolikokrat se mi zgodi, da me bolnik sprejme celo z nasmehom na obrazu. Vedno ko pomislim na vse te ljudi, komaj premagujem solze – ne solze žalosti, ampak solze notranje sreče in miru,

ki ga doživljam ob teh ljudeh. Dragi preizkušani bratje in sestre, ki sprejemate svoj križ v veri in zaupanju ter ga z ljubeznijo darujete za svoje bližnje in Bogu kot svoj dar in svojo žrtev: vi ste luč, vi ste zgled, vi prinašate odrešenje za mnoge ljudi (tudi zame). Vaš križ ni zaman! Naj bo skromna beseda HVALA znamenje iskrene hvaležnosti vsakemu posebej za vse dobro.

Rad bi namenil še kakšno misel vsem svojim in prijateljem bolnikov. Vsem »zdravim«, ki smo poklicani, da pomagamo nositi bremena šibkejšim. Včasih se počutim tako nemočnega in majhnega, ko vidim ob sebi človeka, še posebej, če gre za otroka, ki je bolan, ki trpi, pa ne morem nič storiti. Nimam čarobne palčke, ki bi odčarala trpljenje, in ne zmorem delati čudežev. Eno pa lahko storim, ne samo jaz, ampak vsak izmed nas: da trpečim stojimo ob strani, da jim izkažemo svojo bližino in ljubezen, da jim pokažemo, da niso sami, da molimo zanje, da z njimi delimo trpljenje in žalost, da jim pomagamo nositi križ. Da človeka objameš. In tukaj imate bolnikova družina, prijatelji in tudi duhovniki temeljno vlogo in poslanstvo: stati trpečemu ob strani, da bi nihče ne ostal sam. Pomembno se mi zdi poudariti tudi, da tukaj niso na prvem mestu besede, kaj šele kakšna visoka filozofija ali teologija, ampak največ pomeni ljubezen, toplina, spoštovanje, zaupanje in hvaležnost, ki jo izkažeš bližnjemu. Naši medosebni odnosi, ki jih živimo, naša ljubezen do bližnjih, vera, upanje, dobrot, toplina, odpuščanje, usmiljenje, hvaležnost – to je tisto, kar gre preko smrti, kar ostane za večnost.

Ob koncu naj podelim z vami samo še osebno izkušnjo, ki jo imam z zdravstvenimi delavci v Kliničnem centru in na Onkološkem inštitutu v Ljubljani. Ne veste, kako zelo požrtvovalni, odprti so zdravniki, sestre in vsi zdravstveni

delavci. To je neverjetno. Res ne poznam preveč političnoupravnega ozadja slovenskega zdravstva, ampak eno stvar vam pa povem: dokler bomo imeli takšne zdravnike, sestre, zdravstvene delavce, pri tem mislim tudi na vse podporne službe, se ne bojim za slovensko zdravstvo. Včasih na pol v šali povem: če bi mi prepovedali duhovniško službo, bi takoj šel študirat za zdrav-

stvenega tehnika. Ker jih resnično občudujem. Vsak dan rešujejo življenja ljudi. Iskrena hvala tudi njim.

Dokler bomo ohranili vero, zaupanje in ljubezen, se nam ni treba ničesar bati – niti smrti.

Bog vas blagoslovi!

p. Daniel Golavšek OFMConv